

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.148/2012/5.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2012. április 25. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A hivatali visszaélés büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. december 12-én kihirdetett 1.B.779/2011/6. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma

Indokolás:

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság az első fokú határozatávalrendőr zászlóst az ellene hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§) miatt emelt vád alól felmentette.

A felmentés a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontjának első fordulatan alapult, miszerint nem állapítható meg a vádlott terhére bűncselekmény elkövetése.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a hivatali visszaélés büntetében a bűnösség megállapítása és pénzbüntetés kiszabása érdekében. Fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben kifejtette, hogy a vádlott az eljárására vonatkozó normák megsértése által a hivatali hatáskörét megszegte és ezzel célzottan jogtalan előnyt biztosított és részére. A cselekvőség tényállásszerű, a Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés büntette megvalósult. Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezért a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában írt megalapozatlansági hibára is hivatkozott.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.75/2012/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem folytatta le teljes körben a bizonyítást, az ítélet ezért felderítetlenség miatt részben megalapozatlan, melynek orvoslására bizonyítás felvételét, rendőrségi őrsparancsnok tanúkihallgatását indítványozta.

A védelem jogorvoslattel nem élt, azonban a védő írásban észrevételt tett a vádhatósági perorvoslatra, melyben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú tárgyaláson az ügyész az első fokú ítélet megváltoztatását, a hivatali visszaélés büntetében a vádlott bűnösségének megállapítását és pénzbüntetés kiszabását indítványozta.

A védő a határozat helybenhagyására tett indítványt.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan relatív eljárási hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett. A vádlotti védekezés ellenőrzése azonban nem volt teljes körű, mert a bíróság nem hallgatta ki a terhelt előjáróját, őrsparancsnokot.

A Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjában írt megalapozatlansági ok tisztázása, esetleges orvoslása, illetve az ítélet megalapozottságának ellenőrzése érdekében az ítéletábra tanúként hallgatta ki rendőr századost, aki a vádbeli időszakban a vádlott előjáróra volt. A tanú kihallgatása során cáfolta, hogy a vádlott által a védekezésében hivatkozott, eljárási gyakorlaton nyugvó 30 napos határidő állt volna rendelkezésre az érdemi intézkedés, a szabálysértési feljelentés megtételére. Számot adott egyben a vádlotti eljárás ellenőrzéséről, valamint alátámasztotta a terhelt azon védekezését, hogy a feljelentést az ellenőrzés megindulása után elő kívánta terjeszteni, de arra a rendőri vezetők már nem adtak lehetőséget.

Össességében megállapítható, hogy a parancsnok nem támogatta azon vádlotti védekezést, miszerint 30 nap alatt elégséges lett volna a feljelentés megtétele. Ilyen tényeket azonban a tényállás sem tartalmazott. A tanú vallomása sem az első bírói ténymegállapítások helyességét, sem pedig a megyei bíróság jogi álláspontját nem dönthette meg. Ezzel szemben azon ténybeli következtetés mellett szolt, hogy a vádlottnak szándékában volt az intézkedés dokumentálása és a feljelentés megtétele. Erre utal a személyi bizonyítás anyaga, különösen járőrtárs tanúvallomása, az általa készített rendőri jelentés, valamint az intézkedés alá vont személyek tanúvallomása is.

A fellebbezési perben felvett bizonyítás tehát olyan nívumot nem hozott, mely a megyei bíróság által megállított tényállás érdemi módosítását indokolná. A bizonyítás is alátámasztotta, hogy az első fokú ítélet a központi részeiben megalapozott, ezért a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezi.

A megyei bíróság a lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Vizsgálta a vádlott védekezését, a cselekményt közvetlenül észlelő tanúk vallomását, az okirati bizonyítékokat és azok gondos elemzése után az iratoknak megfelelő, helyes tényállást állapított meg.

Az első bírói bizonyíték-értékelés törvényes, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az megalapozott és irányadó tényállás alapján a megyei bíróság törvényesen döntött a hivatali visszaélés büntettével vádolt terhelt felmentéséről. A törvényi tényállási elemek megvalósulása ugyanis maradéktalanul nem igazolható. Az kétségtelen, s a tényállás is a megfelelő részletességgel tartalmazza, hogy a vádlott az eljárás során több irányban is megszegte a hivatali kötelességét. Az intézkedés alakiságaira és lényegi tartalmi elemeire vonatkozó normák áthágása együttesen hivatali kötelességszegésnek minősül. Ugyanakkor nem cáfolható a megyei bíróság azon megállapítása, hogy a vádlottnak szándékában állt az intézkedés után az eljárás dokumentációjának elkészítése és a feljelentés megtétele.

A büntetőjogi felelősség kérdésében az a döntő, hogy a jogtalan előny szerzésére vagy hátrány okozására irányuló célzatos, egyenes szándékot feltételező vádlotti magatartás nem állapítható meg, amint azt helyesen felismerte a megyei bíróság. A hivatali visszaélés megállapításának feltétele, hogy a kötelességszegés azért történjen, hogy a bűncselekmény alanya jogtalan előnyt szerezzen, vagy jogtalan hátrányt okozzon.

Jelen esetben a vád álláspontja szerint jogtalan előnyszerzés történt és részére. Az irányadó tényállás tükrében, figyelemmel az elsőfokú bíróság helyes ténybeli és jogi következtetéseire is, nem tárható fel azonban ilyen célzatos magatartás a vádlott részéről, mint ahogy nem cáfolható a terhelt érdemi védekezése sem, miszerint mulasztása folytán nem került sor a normáknak megfelelő érdemi rendőri eljárásra. Nem is tekinthető életszerűnek, hogy a vádlott jogtalan előnyt kívánt volna nyújtani intézkedése során olyan személyeknek, akikkel szemben korábban már intézkedett, előéletükkel tisztában volt.

A jogtalan előnyszerzési célzat ellen szól az is, hogy a vádlott érdemi intézkedés alá vonta nevezett két személyt s a náluk lévő diót visszatartotta, majd továbbította járőrtársával. Rendőr zászlós tanú vallomása és rendőri jelentése is mindenben az első fokon megállapított tényállás helyességét és a bíróság jogkövetkeztetését támasztotta alá.

A felmentés ezért törvényes, mert nem állapítható meg kétséget kizáró módon a hivatali visszaélés egyik alapvető törvényi tényállási eleme, a kötelességszegés célzatos, jogtalan előnyszerzésre irányuló volta. A jogtalan előnyszerzésre irányuló célzat hiányában pedig a hivatali kötelességek megszegése nem valósítja meg a hivatali visszaélést.

Helytálló a felmentés jogcímének meghatározása is.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta, pótolva a rendelkező részben a vádlott személyazonosító igazolványának feltüntetését.

Debrecen, 2012. április 25.

Dr. Gömöri Olivér sk.

Dr. Háger Tamás sk.. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

ZÁRADÉK: A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.B.779/2011/6. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2012. április 25.

Dr. Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Kiadó.